

ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО І ЦИВІЛЬНИЙ ПРОЦЕС; СІМЕЙНЕ ПРАВО; МІЖНАРОДНЕ ПРИВАТНЕ ПРАВО

УДК 347.4

DOI <https://doi.org/10.32782/TNU-2707-0581/2023.5/03>

Гуйван П.Д.

Інститут держави і права імені В. М. Корецького Національної академії наук України

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ЧИННОГО ЗАКОНОДАВСТВА ЩОДО ПРАВОВОГО ОФОРМЛЕННЯ ВЛАСНОСТІ У РАЗІ ОТРИМАННЯ РЕЧІ ВІД НЕПОВНОВАЖНОГО ВІДЧУЖУВАЧА

Ця наукова стаття присвячена дослідженню актуального питання про темпоральну визначеність переходу права власності на річ від номінального власника, який втратив володіння, до добросовісного набувача. Досить часто фактична ситуація складається таким чином, що титульний власник позбавлений можливості утримання своєї речі, натомість нею володіє інша особа. Якщо набувач є добросовісним, виникає доволі серйозне питання про правомірність володіння і навіть про зміну власника речі, що дозволяє в подальшому включити це майно у матеріальний оборот, що є позитивним суспільно значимим явищем. Утім виникає низка проблем із встановленням моменту такого переходу, зокрема у разі, коли судовий спір за віндикаційним позовом вирішений не на користь позивача. Ми категорично не погоджуємося з позицією, що має місце в доктрині та судовій практиці, що саме від моменту судового рішення власність на спірну річ переходить до особи, що отримала її добросовісно і наразі утримує. Насправді, все залежить від того, з яких підстав у позові відмовлено. Коли це спричинила наявність чинників, що передбачені у статті 388 Цивільного кодексу, тоді слід вважати, що набувач став власником ще в момент отримання речі за приписом ст. 330 ЦК України. І позивачеві має бути відмовлено не в силу наявності у опонента підстав для заперечення проти віндикації, а з іншої підстави: відсутності у нього права власності на майно на момент пред'явлення позову, тобто того права, за захистом якого він звернувся до суду. Якщо ж у позові було відмовлено з інших причин (наприклад, із спливом позовної давності), то перехід власності в момент передачі речі не відбувся, не стався він і внаслідок судового рішення. Набувач отримує власність, якщо упродовж встановленого у ст. 344 ЦК України строку буде належно використовувати річ. Право власності тоді набудеться за набувальною давністю. Встановлено, що наразі чинне цивільне законодавство у досліджуваній царині не відповідає дійсному стану відносин, тож воно не може адекватно їх регулювати. Відтак в роботі запропоновані опції нормативно-правового вирішення проблематики. Це призведе до усунення невизначеності і колізійності у механізмі правового регулювання коментованих відносин.

Ключові слова: заперечення проти віндикації, позовна давність, набувальна давність, добросовісний набувач.

Постановка проблеми. Аспекти щодо визначеності у належності права є надзвичайно важливими, адже їхнє унормування дозволить винайти максимально прийнятний баланс між речово-правовою статикою (правом власності) і динамікою (пожвавленням матеріального обороту, що, безумовно, є бажаним для усякого суспільства). У цивілістиці прийнято вважати, що найбільш ефективним способом з'ясування факту належності майна

є віндикаційний спосіб захисту. При розгляді судового спору у подібному провадженні, мовляв, вирішується не лише питання припинення речового порушення, а і самим рішенням визначається право власності. Ми не можемо з цим погодитися, бо за класичним доктринальним баченням при розгляді віндикаційного домагання неприпустимим є спір про право. Віндикант завжди має бути власником речі, яку утримує інша особа. Іншими

словами, віндикаційний позов – це позов власника до володіючого невластника про повернення майна. Натомість даний спосіб захисту може визначити іншу обставину – теж значиму для обороту: чи буде майно, яке належить позивачеві, відібране і повернуте йому?

Тож, віндикацію як спосіб захисту нетитульного набувача речі можна розглядати в даній іпостасі дуже умовно – лише у разі виявлення обставин, прямо передбачених у ст. 388 ЦК України. При цьому слід зазначити, що захист від вимог про витребування майна не обов'язково здійснюється тільки за допомогою посилання на наявність чинників, що обмежують віндикацію. Ще одним способом захисту нетитульного володіння є заперечення проти права власності чи іншого титулу у особи, що заявляє вимоги про витребування майна [1, с. 41-43]. Утім, нерідко у задоволенні віндикаційного позову суди все ж відмовляють. Які правові наслідки такого рішення? Хто є власником майна? Які темпоральні виміри можливого переходу права власності? Ці та чимало супутніх аспектів є важливими, але стосовно їхнього вирішення немає однозначної думки ні в доктрині, ні в чинному правовому полі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Розглянемо існуючі підходи до коментованого питання. В сучасній цивілістиці та правозастосовній практиці популярною є теза про набуття добросовісним володільцем права власності у разі відмови суду у задоволенні віндикаційних вимог. Зокрема, в літературі було запропоновано вважати відчужувальну угоду між неповноважним традентом та добросовісним набувачем «відносно дійсним» або «квазидійсним» правочином, котрий ніяк не може бути конвалідований (зцілений) наявністю тих чи інших умов обмеження віндикації. При цьому зазначається, що у разі відмови у віндикаційному позові до добросовісного володільця з підстав обмеження віндикації останній набуває права власності на річ [2, с. 81]. Адже, незалежно від інших чинників, що обумовлюють заперечення проти віндикації, встановити добру совість набувача можна лише у судовому процесі [3, с. 97]. Іншими словами, правовий титул набувається лише внаслідок прийняття судового рішення про відмову у витребуванні речі, згідно з яким за набувачем визнається право власності [4, с. 47-48]. Автори, що притримуються такої позиції, наголошують: у сукупному юридичному складі, що забезпечує виникнення права власності у добросовісного набувача, має бути судове рішення, в силу якого дане право виникає

в силу обмеження віндикації. До речі, до таких же наслідків, за позицією цієї категорії дослідників, призводить і відмова у позові з інших підстав, ніж передбачені у ст. 388 ЦК. Так, нове майнове право добросовісного набувача виникає і у випадку спливу строку давності за віндикаційним позовом.

Подібний механізм, як найбільш привабливий та простий притаманний часом і правозастосовній практиці, коли фраза «не може бути витребуване» у статті 330 Цивільного кодексу ототожнюється з «не витребуване». Таким же чином, мабуть, слід розуміти і окремі судові рішення, в яких зазначається про отримання добросовісним набувачем права власності, що підлягає державній реєстрації, внаслідок відмови у задоволенні віндикаційного позову. Бо саме так слід розуміти правову позицію «однією з підстав державної реєстрації права власності на нерухоме майно є рішення суду, яке набрало законної сили, щодо права власності на це майно», висловлену Великою Палатою Верховного Суду у одній із справ [5].

Постановка завдання – уникнення такого спрощеного і хибного підходу. На перший погляд, дана юридична конструкція дуже добре описує реальний стан речей, особливо з урахуванням практичного аспекту її застосування. Дійсно, для набуття власності мають значення як суб'єктивні для набувача чинники (*bone fides* та безоплатність набуття), що повинні бути йому притаманні та відомі, так і об'єктивні, що перебувають зазвичай поза його волею та усвідомленням. Часто набувач, відчужувач (а разом з ними і треті особи) не можуть дати відповідь на питання, яким чином свого часу майно вибуло із володіння особи, котра на нього претендує. Більше того, остання і сама іноді недостатньо уявляє характер такого вибуття. Отже, необхідно задіяти судовий механізм, аби встановити порядок втрати майна, а для визначення наявності чи відсутності передбачених у ст. 330 ЦКУ всієї сукупності підстав для заперечення проти віндикації процес потрібен і поготів. Відтак, лише визнавши наявність у незаконного володільця усіх необхідних ознак, судовий орган одночасно надає йому право власності.

Мета роботи – розглянути визначальні характеристики, зокрема, темпоральні щодо відносин з визначеності моменту набуття власності від неповноважного традента більш ретельно.

Виклад основного матеріалу. Попри деякі очевидні позитиви, основним недоліком такої правової побудови є те, що поза регулюванням залишається належність права власності у випадку, якщо віндикаційний позов взагалі не

буде пред'явлений. В такому разі, якщо слідувати коментованому правилу, наявність у добросовісного набувача права власності та момент його виникнення буде значною мірою залежати від існування такого позову. Інакше кажучи, володілець має бути зацікавленим у знаходженні віндикатора та у його домаганні. Неважко помітити, що така конфігурація, коли власність обов'язково встановлюється в судовому порядку, протирічить основним принципам речового права. Це стосується і розглядуваної ситуації: добра совість може протиставлятися праву та визнаватися підставою для виникнення суб'єктивного права лише законом, а не судом. В даному контексті можна погодитися в висловленою свого часу Г.М. Амфітеатровим думкою, що проблема підставності виникнення прав у добросовісного набувача має бути вирішена виключно шляхом нормативного санкціонування.

Тож, насправді, наведене правозастосування не є належним, необхідно застосовувати зовсім інші способи захисту права. Пояснимо більш детально. Обмеження віндикації та набуття права власності від неповноважного відчужувача, як і набувальна давність, у цивілістиці визнаються юридичними інструментами, що дозволяють здійснити захист проти вимог про витребування майна. Вважається, що кожен з цих засобів, покликаних забезпечити сталість та розвиток цивільного обороту, базується на такому необхідному чиннику, як добра совість набувача. Дозволимо собі поставити цей, здавалося б, безспірний постулат під сумнів. Справа в тому, що добросовісність набуття речі в кожному з цих випадків має своє призначення, котре не завжди обумовлює настання тих наслідків, які можна було б очікувати. Так, при отриманні майна у власність від неуповноваженого відчужувача добросовісність набувача поряд з фактом вибуття майна від власника чи першого користувача за їхньою волею є обов'язковою умовою переходу права від часу передачі речі. При розгляді віндикаційного позову у такому разі набувач, всупереч поширеній у літературі та правозастосовній практиці думці, має посылатися на свою добру совість, застосовуючи правило статті 330 ЦКУ, а не ст. 388 ЦКУ. **Таким чином, він протиставлятиме вимозі про витребування майна своє право власності, і позивачеві суд повинен відмовити саме в силу відсутності у нього того повноваження, за захистом якого він звернувся.** Отже, ми доходимо висновку, що добросовісний набувач, котрий оплатно отримав від неповноважного продавця річ, що вибула від

власника (чи титульного володільця) без дефекту волі, взагалі не може скористатися правилом ч. 1 ст. 388 ЦКУ щодо заперечень проти віндикаційних вимог. Адже, згідно з визначенням закону, віндикаційний позов виражається такою формулою: «**власник** має право витребувати своє майно від особи, яка незаконно, без відповідної правової підстави заволоділа ним».

У класичній цивілістиці давно та усталено запроваджене визначення поняття віндикаційного правовідношення, зміст якого зводиться до юридичного взаємозв'язку між віндикантом-власником і фактичним володільцем, де останній зобов'язаний повернути річ в натурі [6, с. 169]. Якщо у випадках, коли майно не може віндикуватися від набувача (ст. 330 ЦКУ), останній набуває права власності вже в момент передачі речі, то на час пред'явлення до нього домагання про її витребування позивач вже не буде власником, а відтак і не може пред'являти таку вимогу. Тож слід дійти висновку, що правовий механізм набуття власності від неповноважного відчужувача фактично виключає результативність заперечень проти віндикаційних вимог з посиланням на свою добросовісність. Для досягнення результату нетитульний володілець має посылатися не тільки на *bone fides*, а й на інші чинники. В той же час наявність необхідної їхньої сукупності якраз і означає виникнення власності у набувача в момент передачі йому речі від неповноважного продавця. Іншими словами, дієвість повного пакету заперечень проти віндикації буде лише тоді, коли вони висуваються незаконним володільцем проти власника. Але цього просто не може статися, бо за тих же передумов набувач від часу отримання речі стає її власником.

Сучасні дослідники, як правило, погоджуються з згадуваним вище твердженням, що диспозиція законодавства стосовно обмеження віндикації для добросовісного окупанта є зайвою з огляду на те, що останній став власником речі на час її придбання. Логічно, що ці два юридичних механізми (набуття власності від неповноважного традента та заперечення проти віндикації) виключають один одного, позаяк набувач не потребує захисту шляхом обмеженої віндикації, будучи власником речі [7, с. 8, 10-11].

Аналіз сучасної доктрини та практики застосування законодавства підтверджує, що вказані правила практично не можуть співіснувати поруч. Обов'язково має надаватися пріоритет одному з них, тоді як інший в цей час виглядає зайвим та недієвим інструментом. Так, одні вчені вважа-

ють, що перевага повинна надаватися набуттю права власності від неповноважного продавця, але тоді, як це ми вже показали, взагалі не потрібен інститут заперечення добросовісного окупанта проти віндикаційного позову. Достатньо судового спростування наявності права у позивача. Інші дослідники, навпаки, вважають, що наявність у законодавстві правила про обмеження віндикації спростує, що добросовісний набувач отримав право власності, йому ще потрібно це довести, що може відбутися тільки після рішення суду або спливу набувальної давності [8, с. 116-117]. Це зовсім протилежна концепція, адже, якщо дотримуватися даної точки зору, зводиться нанівець ефективність попереднього правила. Бо класична віндикація можлива лише за умови, що утримувач речі не має щодо неї жодного права.

Тривала полеміка з даного приводу поділила дослідників практично на два табори. При цьому спір зводиться до абсолютизації одних існуючих правил та загушовування інших. У цивілістиці вже були спроби розтлумачити дане протиріччя, зокрема з тієї позиції, що норма про заперечення проти віндикації, власне, веде мову про обмеження кола самих віндикантів. На наше переконання, за даного стану законодавства це не найкращий хід. Тут припускається одна й та ж помилка. Звісно, можна тлумачити сенс правової норми, але це не вдячна справа. Завжди знайдеться альтернативна точка зору, котра матиме не менші перспективи на істинність. Думається, правотворення разом з правозастосуванням мусять бути спрямованими на продукування чіткого та зрозумілого нормативно закріпленого порядку поведінки. Якщо закон невдалий, а надто, коли він призводить до нормативних колізій, плутанини та непорозумінь, не треба робити доктринальних спроб надати перевагу тим чи іншим правилам протилежного змісту, або підлаштовувати реальні відносини під недієвий механізм. За таких обставин немає іншого шляху, ніж кардинальне коригування правил поведінки, а радше – створення нового інструментарію з урахування притаманних попередньому механізму переваг та вад.

Отже, для того, аби теоретичне положення про набуття добросовісним суб'єктом права власності в момент отримання речі від неповноважного відчужувача набуло нормативного закріплення, а відтак і практичної дієвості, необхідно внести серйозні зміни, насамперед, до статті 330 Цивільного кодексу, замінивши досить кволі побажання та відсилки, які там є, на однозначні за змістом диспозиції приписи. В першу чергу, до цієї норми

мають бути перенесені всі юридичні показники, які характеризують підставність виникнення права власності при отриманні речі, і нині містяться у ч. 1, 3 ст. 388 ЦКУ. По-друге, положення про заперечення з цих підстав проти віндикації для добросовісного набувача мають бути вилучені із ст. 388 ЦКУ, обмежившись у ній тільки згадкою про витребування майна від добросовісного набувача у разі, коли воно вибуло від власника шляхом загублення, крадіжки чи з іншим дефектом волі. Як це зроблено, наприклад, у ст. 2279 ЦК Франції.

Підлягає нормативному визначенню і питання про час набуття добросовісним суб'єктом права власності при отриманні речі від неповноважного відчужувача у випадку, коли немає судового спору. На наш погляд, прийнятним може бути варіант, коли право власності добросовісного набувача від моменту отримання речі презумуватиметься, допоки не буде, можливо, спростоване у судовому порядку. Таким чином ще раз проявиться закладене у нашому законодавстві припущення про пріоритет правомірного володіння, котре спирається на право. Адже, набувач, будучи добросовісним, усвідомлює себе власником, такою ж є оцінка і третіх осіб. Якщо ж позовної вимоги не буде взагалі, немає потреби задіювати якісь інші механізми фіксування чи набуття права власності (наприклад, за набувальною давністю), яке й так належить особі, позаяк ніким не було оспорене. Подібний підхід дозволить, між іншим, вирішити спірне питання щодо часу виникнення права власності у добросовісного отримувача у тому разі, коли у задоволенні віндикаційних вимог буде відмовлено. Якщо суд прийме таке рішення з огляду на безпідставність вимог, це означатиме, що на час пред'явлення позову право власності віндикатору не належало. Звідси висновок, що його носієм є добросовісний окупант, і не в силу рішення юрисдикційного органу, а відповідно до диспозиції нормативного правила.

З урахуванням викладеного, як варіант вирішення існуючого наразі протиріччя, пропонується **викласти ст. 330 Цивільного кодексу України у такій редакції. “Коли майно відчужене особою, яка не мала на це права, набувач, який не знав про це і не міг знати (добросовісний набувач), набуває право власності на дане майно в момент передачі, якщо воно було набуте за відплатним правочином, крім випадків, коли майно вибуло з володіння попереднього власника або особи, якій він передав майно у володіння, не з їхньої волі, зокрема було викрадене у них чи загублене ними. Набуття права власності**

добросовісним суб'єктом від неповноважного відчужувача вважається правомірним, якщо інше не випливає із закону або не встановлено рішенням суду».

Інший шлях, який ми з метою усунення вказаних нормативних протиріч можемо запропонувати, дозволяє значною мірою зберегти канонічне значення перелічених вище чинників як заперечень добросовісного набувача проти віндикаційного домагання. Він полягає в наступному. Набір таких чинників не повинен повністю співпадати з обставинами, які визначають право власності цього набувача при отриманні речі від неповноважного продавця. Таке відмежування можна здійснити за рахунок або встановлення абсолютно різних критеріїв, або вилучення чи доповнення одного з них. Оскільки сутнісні характеристики такого явища, як право власності, за багато століть вже добре вивчені, навряд чи підійде перший варіант: важко знайти властивості володіння, котрі були б притаманними процесу зміни власності і зовсім не могли б слугувати в якості заперечень проти витребування майна. Втім, можливо, варто спробувати їх пошукати.

Друга опція даного підходу має більш прагматичний вигляд. Так, можна із переліку підстав для заперечень проти віндикації вилучити якусь з існуючих, або додати нову для забезпеченості права власності добросовісного набувача. *Наприклад, додатково вказати у запропонованій нами редакції ст. 330 ЦКУ, що вибуття майна з володіння власника (першого користувача) без дефекту його волі має значення для набуття права власності добросовісної особи тільки тоді, коли останній свого часу не звернувся протягом розумного строку з заявою про таке вибуття до компетентних органів. Інша опція – у ч. 1 ст. 388 ЦКУ вилучити згадку про вплив на результативність віндикаційної вимоги факту втрати майна не з своєї волі особою, якій власник надав його у володіння.*

Тоді матиме право на існування ситуація, коли віндиканту буде відмовлено у задоволенні вимог про витребування майна не тому, що добросовісний окупант став власником (для цього недостатньо передумов), а тому, що останній має всі підстави для заперечення проти віндикації. Це повинні бути такі чинники, яких ще недостатньо для переходу власності, але у своїй сукупності вони дозволяють залишити річ добросовісному суб'єкту у разі пред'явлення власником вимоги про витребування. Володіння такої добросовісної особи буде мати ознаки давнісного, і питання

про набуття права власності вирішуватиметься відповідно до правил давнісного набувального інституту.

Підсумовуючи викладене, можемо сказати наступне:

1. Добросовісність набувача не має вирішального значення для заперечень проти віндикаційних вимог. Вона за своєю сутністю не може слугувати для обмеження віндикації, тож мусимо відкинути ту властивість юридичного засобу захисту учасника обороту, що отримав майно за угодою з неповноважним відчужувачем, яку добрій совісті не виправдано надають як численні дослідники, так і чинне законодавство та судова практика.

2. Добросовісне набуття речі, що вибула з володіння власника за його волею, незалежно від добросовісності традента також не є чинником, що обмежує віндикацію. Якщо особа, маючи добру совість, отримала майно від неповноважного продавця, і це майно свого часу вибуло від власника чи першого титульного володільця без дефекту їхньої волі, віндикація є взагалі неправомірною, оскільки у позивача відсутнє право, котре він намагається захистити.

3. Коли суб'єкт набув майно від неповноважного продавця, і воно вибуло від вказаних вище осіб поза їхньою волею, чи набув річ безоплатно, його добросовісність не має впливу на вирішення віндикаційного спору: рішення суду буде таким же, як і у випадку недобросовісного набуття.

4. Правовий механізм обмеження віндикації має значення лише для особи, яка пред'являє такі вимоги, а не для добросовісного набувача. Останній, як вказувалося, або не є належним суб'єктом домагання, або не має права на заперечення проти нього.

5. Добросовісний набувач стає або власником майна відразу після отримання речі (ст. 330 ЦКУ), або давнісним володільцем (ч. 1 ст. 344 ЦКУ). В останньому випадку він, хоча і не вправі заперечувати проти віндикації, за певних обставин (відмова у позові в зв'язку зі спливом позовної давності за вимогою про витребування речі, непред'явлення такого позову взагалі, встановлене законом належне володіння, закінчення строку дії права на таке володіння) може отримати право власності на чуже майно.

6. Особа, що добросовісно набула майно від неповноважного продавця, за обставин, вказаних у ст. 330 ЦКУ, вправі з посиланням на них заперечувати проти позову про визнання права власності.

Дані висновки мають бути відтворені і закріплені нормативно, що призведе до усунення невизначеності і колізійності у механізмах правового регулювання коментованих відносин. Поки

ж що, як бачимо, чинне цивільне законодавство у досліджуваній царині не відповідає дійсному стану відносин, тож воно не може адекватно їх регулювати.

Список літератури:

1. Гуйван П.Д. Набуття права власності за набувальною давністю та його відмінність від отримання власності при купівлі майна у неповноважного відчужувача. Приватне та публічне право. 2017. № 3. С. 41–46.
2. Розгон О.В. Елементарна модель права власності в Україні та США. Матеріали науково-практичної конференції «Пріоритетні напрямки розвитку правової системи України» Одеса, 14–15 жовтня 2016 р. С. 80–82. С. 81.
3. Чундак М. В. Витребування майна з чужого незаконного володіння. Основні проблеми та шляхи до захисту цивільного права. Вісник Академії адвокатури України. 2012. № 2. С. 96–100.
4. Яворська О.С. Правове регулювання відносин власності за цивільним законодавством України: навчальний посібник. Київ, Атіка, 2008. 256 с.
5. Постанова Великої Палати Верховного Суду у справі № 183/1617/16 від 14.11.18 р. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/81574015>.
6. Гуліда О.М. Способи захисту права власності: поняття та класифікація. Науковий вісник Херсонського державного університету. 2014. Вип. 2. С. 168–173.
7. Гуйван П.Д. Добра совість окупанта як один з основних чинників утримання чужого майна та набуття права власності за давністю володіння. Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського. Серія: Юридичні науки» Том 32 (71) № 4, 2021. С. 7–12.
8. Северова Є.С. Набувальна давність у цивільному праві України: питання застосування за матеріалами судової практики. Наук. вісник Ужгородського національного університету. Серія Право. Випуск 17. С. 114–118.

Guivan P.D. PROBLEMATIC ISSUES OF CURRENT LEGISLATION REGARDING THE LEGAL REGISTRATION OF OWNERSHIP IN CASE OF RECEIVING AN ITEM FROM AN UNAUTHORIZED ALIENATOR

This scientific article is devoted to the study of the topical question of the temporal determination of the transfer of ownership of a thing from the nominal owner, who has lost possession, to the bona fide acquirer. Quite often, the actual situation is such that the title holder is deprived of the possibility of keeping his thing, instead it is owned by another person. If the acquirer is in good faith, a rather serious question arises about the legality of possession and even about the change of the owner of the thing, which allows for the subsequent inclusion of this property in the material turnover, which is a positive socially significant phenomenon. However, there are a number of problems with establishing the moment of such a transition, in particular, in the case when a legal dispute based on a vindication claim is not resolved in favor of the plaintiff. We categorically do not agree with the position that takes place in the doctrine and judicial practice, that from the moment of the court decision, the ownership of the disputed item passes to the person who received it in good faith and currently holds it. In fact, it all depends on what grounds the claim was denied. When this was caused by the presence of factors provided for in Article 388 of the Civil Code, then it should be considered that the acquirer became the owner at the moment of receiving the item in accordance with Article 330 of the Civil Code of Ukraine. And the plaintiff should be refused, not because the opponent has reasons to object to the vindication, but because of another reason: he does not have the right to property at the time of filing the claim, that is, the right for the protection of which he appealed to the court. If the claim was rejected for other reasons (for example, due to the expiration of the statute of limitations), then the transfer of ownership did not occur at the time of transfer of the thing, nor did it occur as a result of a court decision. The buyer will receive the property, if during the period established in Art. 344 of the Civil Code of Ukraine, the thing will be properly used within the term. Ownership will then be acquired according to the statute of limitations. It has been established that the current civil legislation in the studied area does not correspond to the actual state of relations, so it cannot adequately regulate them. Therefore, options for regulatory and legal solutions to the problem are proposed in the work. This will lead to the elimination of uncertainty and conflict in the mechanisms of legal regulation of the commented relations.

Key words: objection to vindication, statute of limitations, acquisitive statute of limitations, bona fide acquirer.